Η Ανάσταση, ελπίδα νίκης κατά του θανάτου (Αρχ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Ι. Μ. Πατρών)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Απριλίου, 2020

Ο Θεάνθρωπος Κύριος, ως Ζωοδότης, κατήλθε στον Άδη. Όμως, όπου εισέρχεται το φως, εκεί διαλύεται το σκοτάδι. Όπου εμφανίζεται η ζωή, εκεί καταργείται ο θάνατος. Αυτό συνέβη και στην περίπτωση της Αυτοζωής, της πηγής του Φωτός. «*Ότε κατήλθες προς τον θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τον Άδην ενέκρωσας τη αστραπή της θεότητος... και τους τεθνεώτας ανέστησας...*». «*Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γή και τα καταχθόνια...*».

Η Ανάσταση του Χριστού δεν είναι σύμβολο, αλλά ιστορικό και αιώνιο γεγονός. Και το λέγω αυτό, γιατί μερικοί αρνούνται μια άλλη διάσταση ζωής και ισχυρίζονται ότι η όλη υπόθεση της νύχτας του Πάσχα είναι ένας εφήμερος συναισθηματισμός, τίποτε δε περισσότερο από μια ρομαντική συγκίνηση και χαρά.

Πρέπει, όμως, να γνωρίζουν αυτοί οι αντιρρησίες ότι πέρα από την ιστορική βεβαίωση της Αναστάσεως υπάρχει και η ρεαλιστική τοιαύτη. Ο Ορθόδοξος λαός, όταν προσεύχεται ή όταν συμμετέχει σε κάποιο εκκλησιαστικό-λατρευτικό γεγονός, δεν συμμετέχει με νοητικά ιδεολογήματα, αλλά με τις αισθήσεις του. Το κερί το αναμμένο, το σταυροκόπημα, το άρωμα του λιβανιού, οι χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες και το «Χριστός ανέστη» που ψάλλουν τα χείλη και η καρδιά αποδεικνύουν ότι η Ανάσταση του Χριστού είναι ένα πανηγύρι οντολογικής γιορτής που διαλαλεί μια μυστική βεβαιότητα για την Αυτοζωή που νικά τον θάνατο· «*θανάτω θάνατον πατήσας*». Μήπως γι᾽ αυτό δεν επιτρέπεται εφέτος η τοιούτου είδους βίωση του γεγονότος της Αναστάσεως;

Η ελπίδα της Αναστάσεως ανήκει σε όλους, αδιαφόρως του πνευματικού επιπέδου τους και είναι συνενωμένη με την φύση του Ελληνικού Έθνους μας. Αυτή την ελπίδα της νίκης κατά του θανάτου βιώνουν στον Όρθρο της Αναστάσεως άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγότερο, πιστοί ή αδιάφοροι, άξιοι ή ανάξιοι, δίκαιοι ή άδικοι, τελώνες ή άγιοι· «*ουκούν, εισέλθητε πάντες εις την χαράν του Κυρίου ημών*» (Ιω. Χρυσ. *Κατηχ. Πάσχα*, PG 59, 722).

Βεβαίως, το γεγονός της Αναστάσεως, η θανάτωση του θανάτου, είναι υπόθεση αποδοχής και όχι διερευνήσεως. Είναι δηλαδή υπόθεση πίστεως και όχι διανοητικής αντιλήψεως. Η ύπαρξη και η ενέργεια του Τριαδικού Θεού

και το γεγονός της Αναστάσεως, καθώς και η αθανασία βρίσκονται έξω από τον χώρο και τον χρόνο. Πώς επιζητούμε να γίνουν αντιληπτά μέσω της πεπερασμένης διανοίας μας και των αισθήσεων, όταν αδυνατούμε να συλλάβουμε την καμπυλότητα του χωροχρόνου, τον δυϊσμό σωματιδίου-κύματος και τον χώρο των δέκα διαστάσεων της κβαντικής θεωρίας;

Τολμούμε ποτέ να απορρίψουμε με παιδαριώδη αφέλεια την φυσική; Πώς επιχειρούμε κάτι τέτοιο για την μεταφυσική;

Ο Θεάνθρωπος Κύριος «*συνανέστησε παγγενή τον Αδάμ*», όλο δηλαδή το γένος των ανθρώπων, τον κάθε άνθρωπο.

Όμως, **ο ατομοκεντρικός βίος της αμαρτωλότητός μας γίνεται άμεσο εμπόδιο στην κατανόηση του γεγονότος αυτού**. Πώς συνέβη στο πρόσωπο του Αδάμ, η καθολική ανθρώπινη φύση να αποκοπεί από την δυνατότητα της ζωής και πώς στο Πρόσωπο του Ενανθρωπήσαντος Λόγου του Θεού Πατρός η καθολική και πάλι φύση να «*συνανίσταται*» και να ζωοποιείται;

Η πλούσια ανθρώπινη γνώση μας και οι φιλοσοφικές μας κατηγορίες ελάχιστα μας βοηθούν να κατανοήσουμε το γεγονός αυτό, το οποίο, όμως, είναι βασική προϋπόθεση για να δυνηθούμε να ανεύρουμε το νόημα της τραγωδίας της Ιστορίας.

«*Ώσπερ εν τω Αδάμ πάντες αποθνήσκουσιν, ούτω και εν τω Χριστώ πάντες ζωοποιηθήσονται*». «*Επειδή γάρ δι᾽ ανθρώπου ο θάνατος, και δι᾽ ανθρώπου ανάστασις νεκρών*», μας τονίζει ο Απόστολος των Εθνών Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του (15, 21-22).

Τοιουτοτρόπως, στο Πρόσωπο του Χριστού, του Αναστημένου Θεανθρώπου και «*εν σαρκί*» Αναληφθέντος, προσλαμβάνει ο Θεός «*πάσαν σάρκα*» - όταν αυτή εναποθέτει με τον θάνατο όλες τις αντίθετες πεποιθήσεις της - και την ζωοποιεί.

Όπως, λοιπόν, «*διά του Λόγου*» **η αγάπη του Τριαδικού Θεού εποίησε τα πάντα**, κατά παρόμοιο τρόπο και **«*διά του ενσάρκου Λόγου*» ανακαινίζει τα πάντα και τα αφθαρτοποιεί**.

Εάν εφέτος, λόγω των ιδιαζόντως εξαιρετικών συνθηκών που βιώνουμε ως Ορθόδοξο Ελληνικό Έθνος και κυρίως λόγω της στερήσεως της συμμετοχής στην Θεία Λατρεία της Μ. Εβδομάδος και κυρίως στην Θεία Λειτουργία της Αναστάσεως αυτή η χαρά είναι μειωμένη, εν τούτοις ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ και το ανέσπερο Φως της Αναστάσεώς Του φωτίζει την Ορθόδοξο Ελλάδα μας. Καμμία αντίθετη δύναμη δεν μπόρεσε ούτε και θα μπορέσει ποτέ να σβήσει την

αιώνια ανταύγεια αυτού τού Φωτός στις καρδιές των πιστών Ορθοδόξων Χριστιανών. **Ας μην αυταπατώνται οι υπηρέτες του σκότους.** Αυτό το Φως θα μας οδηγήσει στην Λύτρωση, αν με μετάνοια και πίστη προσβλέψουμε στον Αναστημένο Θεάνθρωπο Κύριό μας.

Για του λόγο αυτό: «*Χαίρετε λαοί και αγαλλιάσθε... ανέστη εκ νεκρών ο Σωτήρ του κόσμου*».

Πηγή